

LBRIS | We know
Danion Vasile

DOCTORUL DE POVEȘTI

Ediția a treia

Editura Areopag
București, 2025

Cuprins:

Introducere	5
Doctorul de povești	9
Hoțul de povești	15
Comoara din povești	25
Palatul poveștilor frumoase	33
Vlahiia. Puterea iubirii	42
Povești cu iubire	65
Cel mai scump cadou de Crăciun	74
Cordonul bunicii	82
Zidurile din suflete	90
Ultimul nivel	94
Floarea Prințului <i>Nu-pe-aici</i>	101
Hoțul de vieți	112
Cei trei frați	117
Povestea regelui lacom	122
Povestea vulturilor aurii	131
Doctorul doctorilor	133

Atenție: Aceasta este o carte de povești. Această carte nu conține pizza. Nici floricele. Nu conține jocuri pe calculator.

Această carte conține o parte din poveștile mele. Unele au apărut deja, în diferite volume, altele apar aici pentru prima dată. Titlul cărții este dat de prima poveste, *Doctorul de povești*. Nu am să îți spun aici despre ce e vorba în ea. Am să îți spun doar că această carte nu este doar o simplă carte de povești. Este, într-un fel, un manual de medicină, într-un domeniu nou, ai cărui pacienți sunt chiar... poveștile.

Fiecare copil care va citi – sau căruia i se vor citi – aceste povești va putea primi o diplomă nevăzută, care să ateste faptul că s-a specializat în diagnosticarea poveștilor bolnave. Povești bolnave? Da, așa cum există povești sănătoase, așa există și povești bolnave. Poveștile sănătoase sunt prăjiturile care înfrumusețează copilăria, cele care oferă copiilor lecții de viață, cele care te ajută să înțelegi mai bine lupta dintre bine și rău. Sunt cele care te transformă într-un mic erou, sau într-o mică eroină, gata să pornești în marea aventură a salvării celor aflați în tot felul de pericole. Poveștile bolnave... sunt de mai multe feluri. Unele au doar mici răceli, care trec fără tratament. Altele au boli mai grave, altele și mai

grave. Adică, trebuie operate. Unele sunt atât de bolnave încât nici operația nu le mai poate ajuta.

E o mare diferență între diagnosticarea și tratarea unei boli. Cred că, dacă unele povești sunt foarte greu de tratat, totuși măcar e bine să fie identificate ca bolnave. Și, de fiecare dată când un copil citește o poveste bolnavă, ar trebui să își dea seama de acest lucru.

Ideal ar fi ca toate poveștile să fie ca niște prăjituri, ideal ar fi ca adulții să fie foarte atenți ce cărți le cumpără copiilor sau nepoților lor, și la copii să nu ajungă decât povești sănătoase.

Din mai multe motive, nu se întâmplă însă așa. Și răceala se poate transmite, în chip nevăzut, de la o poveste la copilul sau la copiii care au citit-o, ascultat-o sau văzut-o transpusă într-un film sau desen animat.

Unele cărți pentru copii sunt împărțite pe categorii de vârstă bine definite. Poveștile adunate aici sunt, ca toate poveștile pe care le-am scris, povești pentru copiii mari și mici. Adică sunt scrise pentru toți cei cu inimă tânără. Un om nu îmbătrânește când i-a albit părul, ci îmbătrânește când nu mai iubește frumosul. Îmbătrânește când nu mai iubește poveștile. Așa că există *tineri* cu păr alb, care au trecut prin viață frumos.

M-aș bucura dacă le-ai recomanda această carte părinților sau bunicilor tăi. M-aș bucura dacă ei ar fi alături de tine în aventurile descrise aici. Și asta pentru că, repet, nu sunt povești doar pentru copiii

mici. Sunt povești pentru copiii mari și mici. Iar dacă ție ți se pare că ești prea mare ca să mai citești povești, convinge-te singur de asta. Fă un efort și citește primele povești. Oare chiar ești prea mare pentru ele? Sau, oare există cineva prea mare pentru povești?

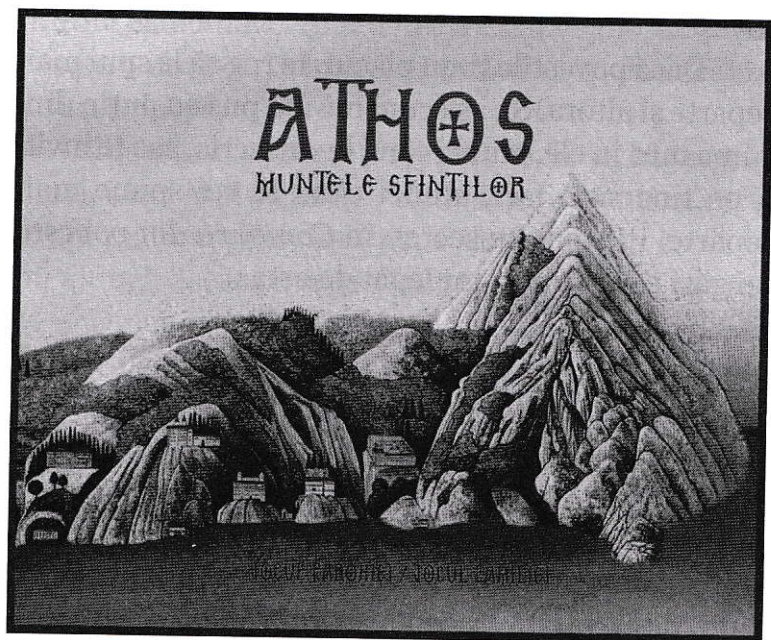
Dacă poveștile ți-au plăcut, te rog să le spui mai departe și altora. Și, așa cum mi-am pus eu puțin din inima mea în ele, atunci când le-am scris, așa te invit și pe tine să o faci, atunci când le vei spune mai departe. Îți spun un secret: în *Comoara din povești* vei găsi ceva important legat de asta...

Notă la ediția a doua:

Am scris – și sper că voi mai scrie – povești. Am constatat cu tristețe că din ce în ce mai mulți copii, de la vârste fragede, se împrietenesc cu telefoanele mobile, cu tabletele sau cu calculatoarele (am scris chiar o poveste, *Ultimul nivel*, despre efectele jocurilor pe calculator. Am scris și o altă poveste, *Hoțul de vieți*, despre modul în care dependența de televizor fură mult timp copiilor.)

Am ajuns la concluzia că ar fi bine să le putem oferi copiilor nu doar cărți de povești, ci și cât mai multe jocuri educative. De aceea am creat și produs câteva jocuri (nu pe calculator, ci board-games, adică de tip vechi, cu tablă și piese), încercând să le

ofer copiilor și alte moduri de a-și petrece timpul liber. Vă rog să intrați pe site-ul www.areopag.ro, pentru a vedea despre ce este vorba...¹

¹ Întrucât realizarea unor jocuri educative, dar și atrăgătoare în același timp, este un demers dificil, am nevoie de sprijin și suport. Cu cât vor exista mai mulți părinți și bunici care mă vor sprijini la îmbunătățirea jocurilor pe care le-am creat, cu atât mai mult se vor putea bucura copiii de roadele acestei împreună-lucrări (n.a.).

Aceasta este povestea lui Ioan, doctorul de povești. Ați auzit de el, copii? Este povestea primului doctor copil. Este povestea copilului care a vindecat multe povești bolnave. Este povestea unui copil care s-a împrietenit cu un clown, iar acesta i-a dat una dintre cele mai importante lecții de viață.

Prietenia dintre ei a început la un spectacol de circ. Când s-a terminat pauza, Ioan s-a grăbit să intre în sală și s-a împiedicat. A căzut și s-a lovit tare la genunchi. A început să plângă de durere.

Clownul l-a chemat la el, pe scenă, și i-a spus:

– Tu ești un copil frumos și cuminte. În ochii tăi nu trebuie să fie lacrimi, ci doar bucurie. Ochii de copil trebuie să fie ochi senini. Prin seninătatea lor pot schimba lumea...

Ioan era foarte emoționat. Se bucura auzindu-l pe clown vorbindu-i cu atâta afecțiune. Și de asta a păstrat sfatul primit în inima lui.

La sfârșitul aceluia an, de Crăciun, Ioan desfăcea pachetele cu cadouri. Alături de alte jucării, primise și o carte, mare și frumoasă. Frățiorul său, Mihai, care abia învăța să meargă, luase cartea în mână și se uita la poze.

La un moment dat, Mihai a început să plângă. Pe o pagină era desenat un dragon urât de tot. Copilul ținea cartea în mână și plângea. Când se liniștea puțin, se uita iar la dragon și începea să plângă din nou.

Ioan a încercat să îi ia cartea din mână, dar Mihai nu voia să îi dea drumul. Pentru că amândoi trăgeau de carte, pagina cu dragonul s-a rupt. Părinții credeau că Mihai se va liniști.

Dar nu a fost așa. Pe cealaltă parte a paginii începea o poveste nouă, și era desenat un clovn foarte simpatic. Și lui Mihai îi plăceau clovni, așa că a început să plângă și mai tare.

– Stai, stai, nu mai plânge, spuse Ioan. O să lipească tata imediat pagina la loc.

După ce tatăl lui a lipit pagina ruptă, Ioan l-a rugat să lipească o altă pagină, albă, peste imaginea cu dragonul. Tatăl lui l-a ascultat, bănuind ce vrea să facă. Ioan s-a apucat să deseneze un alt clovn.

Mihai i-a mai arătat tatălui său alte câteva desene care nu îi plăceau, pentru că erau cu personaje urâte. După ce tatăl a lipit peste ele alte coli albe, Ioan a desenat acolo diferite personaje simpatice. În timp ce desena, i-a venit o idee. „Da, știi ce trebuie să fac, trebuie să schimb nu doar ilustrațiile, trebuie să schimb și poveștile. O să schimb tot ce nu o să îmi placă la cartea asta cu povești.” Și așa a făcut. L-a rugat pe tatăl lui să lipească alte foi albe peste tot unde era necesar, adică la trei povești, și apoi s-a apucat să rescrie poveștile respective. În câteva zile, treaba era terminată.

După câteva zile, George, un coleg de clasă care locuia aproape de el, i-a adus o carte și i-a spus:

– Mi-a plăcut cum ai reparat cartea cu dragonul. M-am gândit că poate o să reparați și cartea asta.

Nu vreau să o arunc, pentru că are și povești frumoase.

– O să încerc, spuse Ioan. Sper să îmi iasă bine. Totul e să nu mă grăbești, că nu e ușor. E ca și cum ai vindeca o poveste... Trebuie să găsești medicamentul potrivit.

Nu după multă vreme, învățătoarea lui Ioan a aflat cum își petrece acesta timpul liber – reparând povești. Și l-a rugat să le vorbească și colegilor lui despre noua sa preocupare. Copiii au fost foarte încântați. L-au aplaudat din toată inima.

– Copii, Ioan este primul doctor de povești din lume, spuse învățătoarea. El a inventat o nouă meserie. Ar trebui să fie cât mai mulți doctori de povești, care să vindece poveștile bolnave, care să scoată din împărăția poveștilor tot ce e plin de violență, de imagini urâte, de monștri și de alte lucruri hidoase.

– Dar mie îmi plac poveștile cu monștri, interveni brusc un copil. Dacă o să scoatem dragonii și monștrii din povești, ce mai rămâne din ele?

Învățătoarea răspunse:

– E normal să existe în povești o luptă între bine și rău, între personaje bune și personaje rele, dar nu e normal ca răul să biruie, iar poveștile, în loc să educe, să stârnească violență sau răutate în suflete, prin personaje negative, care sunt prezentate cât se poate de atractiv... Da, copii, aveți grijă ce citiți, poveștile trebuie să vă hrănească sufletele...

LIBRIS | We know books

Seara, Ioan s-a culcat gândindu-se la povestea pe care voia să o repare în ziua următoare. În timp ce stătea în pat, a văzut cum ușa se deschide și pe ușă intră George.

– Vino repede după mine, e nevoie de tine, strigă acesta.

Ioan sări din pat, se îmbracă repede și ieși pe ușă. O luă la fugă, încercând să țină pasul cu George.

Acesta fugea spre școală. În fața școlii se vedea un câmp de bătălie. O armată de dragoni, de monștri, de vrăjitori și de alte personaje rele se luptau cu o armată de eroi, de viteji, care erau sprijiniți de animale și de alte personaje de poveste, pe care Ioan încerca să le recunoască.

Ioan a văzut cum frățiorul său, împreună cu alți copii mici, au fost aruncați într-o trăsură. Cineva încerca să îi răpească.

Ioan și George au încercat să îi salveze, dar nu au reușit. Au fost prinși și ei și aruncați în trăsură.

Ioan se uita pe geam, așteptând să vadă sfârșitul luptei. Mihai începuse să plângă. Ca să îl liniștească, Ioan a început să îi spună o poveste despre bebelușii care s-au dus să-l salveze pe prietenul lor, care fusese răpit de dragoni. În timp ce povestea, George l-a întrerupt:

– Ce poveste e asta? Oricum, Mihai nu înțelege nimic din ea...

Dar, în timp ce vorbea, a văzut ceva neobișnuit:

– Ia uitați-vă, o mulțime de bebeluși se apropie de noi.